

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-733/2019-50

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Karmen Ošpuh, u pravnoj stvari tužiteljice Sandre Begić iz Bartolovca, Varaždinska 12, OIB: 26956367441, zastupane po punomoćnici Bojani Marčelan, odvjetnici iz Varaždina, Braće Radića 8b, protiv tuženika Privredna banka d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupane po punomoćnicima OD Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & partneri d.o.o., odvjetnicima iz Zagreba, Trg žrtava fašizma 6/III, radi isplate, nakon održane i zaključene javne glavne rasprave održane dana 17. lipnja 2026. u prisutnosti tužiteljice osobno uz punomoćnicu te z. punomoćnice tuženika Ivone Kolac, odvjetničke vježbenice u OD Pavliček Ergarac Medved, Varaždin, 23. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Privredna banka d.d. Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, isplatiti tužiteljici Sandri Begić iz Bartolovca, Varaždinska 12, OIB: 26956367441, zakonske zatezne kamate na iznos od 12.787,58 EUR koje teku na iznos od:

19,94 € od 31.08.07. do 30.9.2015.
27,52 € od 30.09.07. do 30.9.2015.
26,94 € od 31.10.07. do 30.9.2015.
33,45 € od 30.11.07. do 30.9.2015.
30,04 € od 31.12.07. do 30.9.2015.
36,25 € od 31.01.08. do 30.9.2015.
72,24 € od 29.02.08. do 30.9.2015.
81,10 € od 31.03.08. do 30.9.2015.
66,50 € od 30.04.08. do 30.9.2015.
63,28 € od 31.05.08. do 30.9.2015.
68,04 € od 30.06.08. do 30.9.2015.
58,59 € od 31.07.08. do 30.9.2015.
59,12 € od 31.08.08. do 30.9.2015.

64,70 € od 30.09.08. do 30.9.2015.
111,48 € od 31.10.08. do 30.9.2015.
79,93 € od 30.11.08. do 30.9.2015.
113,60 € od 31.12.08. do 30.9.2015.
118,75 € od 31.01.09. do 30.9.2015.
121,00 € od 28.02.09. do 30.9.2015.
113,91 € od 31.03.09. do 30.9.2015.
115,04 € od 30.04.09. do 30.9.2015.
105,80 € od 31.05.09. do 30.9.2015.
97,91 € od 30.06.09. do 30.9.2015.
99,68 € od 31.07.09. do 30.9.2015.
104,22 € od 31.08.09. do 30.9.2015.
103,72 € od 30.09.09. do 30.9.2015.
99,38 € od 31.10.09. do 30.9.2015.
107,49 € od 30.11.09. do 30.9.2015.
113,41 € od 31.12.09. do 30.9.2015.
122,93 € od 31.01.10. do 30.9.2015.
120,45 € od 28.02.10. do 30.9.2015.
132,74 € od 31.03.10. do 30.9.2015.
71,00 € od 30.04.10. do 30.9.2015.
59,05 € od 03.05.10. do 30.9.2015.
135,66 € od 31.05.10. do 30.9.2015.
172,87 € od 30.06.10. do 30.9.2015.
164,92 € od 31.07.10. do 30.9.2015.
186,36 € od 31.08.10. do 30.9.2015.
179,47 € od 30.09.10. do 30.9.2015.
164,87 € od 31.10.10. do 30.9.2015.
177,88 € od 30.11.10. do 30.9.2015.
212,20 € od 31.12.10. do 30.9.2015.
188,54 € od 31.01.11. do 30.9.2015.
197,13 € od 28.02.11. do 30.9.2015.
185,59 € od 31.03.11. do 30.9.2015.
187,33 € od 30.04.11. do 30.9.2015.
221,76 € od 31.05.11. do 30.9.2015.
224,80 € od 30.06.11. do 30.9.2015.
309,18 € od 10.08.11. do 30.9.2015.
218,01 € od 09.09.11. do 30.9.2015.
206,37 € od 10.10.11. do 30.9.2015.
208,44 € od 10.11.11. do 30.9.2015.
206,99 € od 09.12.11. do 30.9.2015.
220,92 € od 10.01.12. do 30.9.2015.
230,18 € od 02.02.12. do 30.9.2015.
229,91 € od 29.02.12. do 30.9.2015.
223,55 € od 31.03.12. do 30.9.2015.
226,70 € od 30.04.12. do 30.9.2015.
229,67 € od 31.05.12. do 30.9.2015.
224,93 € od 10.07.12. do 30.9.2015.
6,82 € od 10.09.12. do 30.9.2015.
624,88 € od 10.11.12. do 30.9.2015.
373,18 € od 15.03.13. do 30.9.2015.

1.105,21 € od 29.03.13. do 30.9.2015.
352,37 € od 15.04.13. do 30.9.2015.
208,76 € od 11.05.13. do 30.9.2015.
205,71 € od 20.06.13. do 30.9.2015.
209,29 € od 02.08.13. do 30.9.2015.
67,90 € od 13.12.13. do 30.9.2015.
443,00 € od 03.01.14. do 30.9.2015.
150,10 € od 04.02.14. do 30.9.2015.
153,02 € od 03.03.14. do 30.9.2015.
151,78 € od 08.04.14. do 30.9.2015.
147,97 € od 05.05.14. do 30.9.2015.
150,11 € od 18.06.14. do 30.9.2015.
148,63 € od 04.07.14. do 30.9.2015.
135,42 € od 14.08.14. do 30.9.2015.

i to od 31.08.2007. do 31.12.2007. po stopi od 15% godišnje, od 1.1.2008. do 31.7.2015. po stopi koja se određuje uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1.8.2015. do 30.9.2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana, nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužiteljica sa tužbenim zahtjevom za isplatu iznosa od 12.787,58 EUR s osnova preplate kreditnih obveza sa zateznim kamatama na pojedine iznose iz točke I. izreke ove presude od 1.10.2015. do isplate, sa zahtjevom za isplatu iznosa od 422,24 EUR s osnova negativne tečajne razlike i negativne razlike kamate i s iznosom od 929,06 EUR sa zakonskom zateznom kamatom od 1.10.2015. do isplate.

III. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika prema tužiteljici u iznosu od 50.118,34 HRK.

IV. Odbija se tužiteljica sa zahtjevom kojim traži od tuženika isplatu iznosa od 625,00 HRK s osnova troškova vještačenja prije pokretanja parničnog postupka.

V. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 4.177,63 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 23. srpnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke uvećano za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbe.

II. Konstatira se da je povučen tužbeni zahtjev radi utvrđenja da nedospjela glavnica po Ugovoru o kreditu od 19.4.2007. iznosi 268.774,56 HRK.

Obrazloženje

1. Tužiteljica navodi u tužbi da je s tuženikom sklopila Ugovor o kreditu 19.4.2007. kojim joj je tuženik stavio na raspolaganje iznos od 118.314,70 CHF u protuvrijednosti kuna po srednjem tečaju tužene na dan korištenja kredita, da joj je kredit isplaćen 27.4.2007. u kunsnoj protuvrijednosti koja je iznosila 531.573,39 HRK, da je prema prvom otplatnom planu iznos anuiteta iznosio 738,97 CHF. Također da je ugovorena kamatna stopa od 4,35% godišnje koja je promjenjiva u skladu s odlukama tužene. Ističe da se radi o tipskom obrascu tužene i da se ni o jednoj ugovornoj odredbi nije pregovaralo i da je Ugovor konvertiran sukladno Zakonu o potrošačkom kreditiranju i da je još u otplati. Tijekom otplate kredita da su se kreditne obveze u pojedinim mjesecima sa početnih 3.200,00 HRK popele i na 5.500,00 HRK, a do čega je došlo zbog nepoštene ugovorenih odredaba o promjeni kamatne stope i nepoštene ugovorenih odredaba o valutnoj klauzuli. Vezano uz nepoštene ugovorne odredbe, poziva se na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 4.7.2013. donijetoj u kolektivnom pravnom sporu, te presude Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-7129/13 od 13.6.2014. i PŽ-6632/17 od 14.6.2018. Stranke da su 18.3.2016. sklopile Aneks uz Ugovor o kreditu sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15). Ističe da prava volja tuženika nije bila sklapanje Aneksa nego mu je takva obveza nametnuta zakonom te je tuženik proveo konverziju isključivo s ciljem provođenja navedenih prisilnih odredaba ZID ZPK/15 pa se o predmetnom Aneksu nije pregovaralo kao niti o osnovnom Ugovoru o kreditu. Tužiteljica kod sklapanja Aneksa nije imala mogućnosti pregovaranja jer je takav Aneks mogla sklopiti samo s tuženikom bez mogućnosti promjene banke niti je imala mogućnost pregovarati u kojoj će valuti ugovoriti kredit. Smatra da se Aneks Ugovoru ne može smatrati novim Ugovorom o kreditu, a ako je osnovni Ugovor o kreditu djelomično ništav znači da ništave ugovorne odredbe nikada niti nisu imale učinak i ne mogu se nadomjestiti Aneksom s retrogradnim učinkom, a niti se može otkloniti naknadno zakonom, niti je u dispoziciji stranaka. Tvrdi da preostala neotplaćena glavnica kredita na dan 30.4.2019. iznosi 268.774,56 HRK, smatrajući da se za deset godina redovite otplate kredita, kreditna obveza značajno smanjila. Traži isplatu s osnova preplate razlike anuiteta radi promjene kamatne stope do 30.4.2019. i promjene tečaja do 30.4.2019. u iznosu od 79.533,63 HRK, te traži da sud utvrdi nedospjelu glavnice u iznosu od 268.774,56 HRK i da je takvu glavnice dužna otplatiti prema novom otplatnom planu. Traži i isplatu iznosa od 625,00 HRK sa zateznom kamatom s osnova plaćenog vještačenja od strane financijskog vještaka prije pokretanja parničnog postupka. Postavlja i podredni tužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 6.037,84 CHF koji iznos predstavlja preplatu samo s osnova promjene kamatne stope do 30.4.2019.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da se protivi osnovi i visini tužbenog zahtjeva. Prije svega ističe da se radi o kreditu koji je konvertiran sukladno ZID ZPK (NN 102/15) koji je stupio na snagu 30. rujna 2015., a svrha kojeg zakona je bila izjednačiti položaj dužnika iz kredita u CHF s položajem u kojem bi bili da su njihovi krediti od početka bili denominirani u eurima i zakon predviđa detaljan mehanizam

konverzije. Kako je tužiteljica prihvatila konverziju provedenu od strane tuženika sukladno prisilnim zakonskim odredbama, to da tužiteljica nema pravo tražiti isplatu preplaćenih iznosa s osnova Ugovora o kreditu sklopljenog 19.4.2007. To iz razloga što je tužiteljica već restituirana sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu, a zakonodavac je intervenirao u odnos između stranaka upravo u svrhu restitucije tužiteljice kao potrošača, a ta se intervencija odnosi i na valutu i kamatnu stopu za period od samog zaključenja Ugovora, a detaljnije je regulirana odredbama čl. 19b i 19c ZID ZPK, pri čemu tužiteljica nije bila obvezna prihvatiti konverziju. Prema tome, i tuženi iznosi da su već obuhvaćeni u izračunima na temelju kojih je sklopljen Dodatak jer je tuženik sve uplate tužiteljice evidentirao i preračunao u valutu EUR pa bi se prihvatanjem tužbenog zahtjeva izgubila svrha intervencije zakonodavca kojoj je cilj bio zaštita potrošača. Ističe prigovor zastare tražbine, te ističe da je ugovaranje valutne klauzule bilo dopušteno, a tužiteljica dobila sve informacije o načinu i parametrima promjene kamatne stope i o rizicima promjene tečaja CHF. Konačno, tuženik podnosi prigovor radi prebijanja tražbini tužiteljice od 50.118,34 HRK, a koji iznos odgovara ukupnom iznosu preplate utvrđene u Dodatku, a koji iznos se koristio za namirenje budućih anuiteta u valutnoj klauzuli u EUR.

3. Sud je u dokaznom postupku pročitao Ugovor o kreditu, Dodatak Ugovoru o kreditu, plan otplate, knjigovodstvenu karticu, provedeno je financijsko vještačenje po vještaku Vlasti Santo-Olda, te pročitani Nalaz vještaka, pročitani su Opći uvjeti u poslovanju tuženika s građanima, pregled kreditnog kalkulatora u konverziji kredita denominiranih u CHF, odnosno denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF u skladu s Zakonom o potrošačkom kreditiranju i Zakonom o kreditnim institucijama, te je saslušana tužiteljica.

4. Temeljem navoda tužbe i odgovora na tužbu te izjašnjenja stranaka tijekom postupka, činjenično proizlazi nespornim između stranaka da su 19.4.2007. sklopile Ugovor o kreditu broj 9012426756 temeljem kojeg je tuženik odobrio tužiteljici kredit od 118.314,70 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tužene na dan korištenja kredita, da je ugovorena otplata u jednokratnim anuitetima od po 738,97 CHF, da je kamatna stopa na dan sklapanja Ugovora iznosila 4,35% godišnje, a tečaj CHF 4,492877 HRK. Nije sporno ni to da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu 18.3.2016. kojim je provedena konverzija iz CHF u EUR i da su tužiteljici priznate sve uplate po navedenom kreditu od početka ugovornog odnosa do 30.9.2015. i da joj je utvrđena preplata u iznosu od 46.533,99 HRK, a neotplaćena glavnica kredita iznosi 51.444,50 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora na dan dospijeca.

5. Sporno je pravno pitanje da li se presude donijete u kolektivnom pravnom sporu, na koje se poziva tužiteljica, mogu primijeniti na konkretni predmet, da li je provedenom konverzijom tužiteljica izgubila pravo tražiti puno obeštećenje preplaćenih iznosa kao razlike između kamatne stope koja je vrijedila na dan sklapanja Ugovora od 4,35% godišnje u odnosu na kamate koje je tuženik tokom otplate kredita jednostrano mijenjao te kao razlike tečaja CHF koji je vrijedio na dan sklapanja Ugovora i tečaja na dan plaćanja svakog pojedinog anuiteta, uz uračunavanje priznatog preplaćenog iznosa u Dodatku Ugovora o kreditu.

6. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. proizlazi da je tužitelj Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio, između ostalih, presudu i protiv tuženika, kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što pak je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača u razdoblju od 1.6.2004. do 6.8.2007., protivno čl. 81., 82. i 90. (NN 96/03), a od 7.8.2007. do 31.12.2008., protivno odredbama istog Zakona (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i čl. 96. i 97. Zakona, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, te koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nije sa korisnicima kreditnih usluga pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

7. Presudom pak istog suda broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. utvrđena je ništetnost ugovornih odredaba između ostalih i tuženika, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnima za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što pak je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i prouzročilo je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a sve na štetu isključivo potrošača.

8. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati jednako na sve potrošače, već od slučaja do slučaja nakon utvrđenja prave volje ugovornih strana i utvrđenja informiranosti primatelja kredita o svim parametrima eventualnih rizika, tuženiku kratko treba reći da se prema odredbi čl. 502.c Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07 - Odluka US RH, 84/08, 96/08 - Odluka US RH, 123/08 - Ispravak; 57/11; 148/11 - Pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka US RH; dalje: ZPP), fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a st. 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom slučaju sud je vezan uz utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na nj pozvati, a upravo na ta utvrđenja se tužitelj i poziva u tužbi.

9. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužiteljicu kao potrošača i da je s njom pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost tuženik nije predložio saslušanje svjedoka koji je pregovarao s tužiteljicom o sklapanju Ugovora o kreditu. O pojedinačnom pregovaranju ne može se zaključivati niti iz spisu priloženih isprava od strane tuženika (Opći uvjeti poslovanja tuženika s građanima).

10. Naprotiv, tužiteljica navode u stranačkom iskazu da je Ugovor unaprijed bio sastavljen od strane tuženika, da ni o jednoj ugovornoj odredbi nije imala mogućnosti pregovarati s tuženikom, a nije dobila nikakve informacije vezano uz mogućnost povećanja kamatne stope ili tečaja CHF, a banka joj je ponudila isključivo sporni Ugovor o kreditu.

11. Tuženik nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužiteljici i pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su joj te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

12. U vrijeme podnošenja ove tužbe 10.6.2019. važile su odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/14, 110/15 i 14/19), a prema odredbi čl. 118. tog zakona, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz čl. 106. st. 1. toga zakona, u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a identično je bilo propisano i odredbom čl. 138.a. ZZP/07. U prilog takvom zaključivanju govori i odredba čl. 120. ZZP/14, prema kojoj pokretanje ili vođenje postupka pokrenutog na temelju čl. 106. st. 1. tog zakona, ne sprječava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovoga zakona i drugih propisa koji su navedeni u članku 106. st. 1. ovoga zakona, prouzročena šteta, da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv trgovca koji joj je nedopuštenim postupanjem prouzročio štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokrene bilo koji drugi

postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima.

13. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. (za kamatnu stopu) i P-6632/17 od 14. lipnja 2018. (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužiteljima bi pripadalo pravo na povrat onoga što su isplatili na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razliku između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2007. godine, kao i na povrat onoga što je isplatila kao razliku između kamatne stope od 4,35% prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužiteljice proizlazi iz čl. 323. st. 1. u svezi s čl. (1111. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

14. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju koji je na snazi od 30.9.2015. (NN 102/15 – dalje: Novela), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

15. Kao način konverzije kredita, u odredbi čl. 19.c. st. 1. toč. 1. i 2. Novele propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se:

1. na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita,

2. umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u

kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

16. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. tako da ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita:

- učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeva, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. ovoga Zakona,

- razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. ovoga Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. ovoga Zakona snosi potrošač.

Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c ovoga Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

17. Iz Dodatka Ugovora o kreditu od 18.3.2016. proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o preplaćenom iznosu od 46.533,99 HRK.

18. Dodatak Ugovoru o kreditu nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

19. Tako Vrhovni sud u citiranoj odluci ističe kako je Novelu ("Narodne novine" broj 102/15) Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenu s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine" broj 102/15).

20. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZIDZPK/15 ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

21. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZIDZPK/15 poseban zakon (*lex specialis*) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK, o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

22. Između stranaka nije sporno da je izračun prilikom provođenja konverzije napravljen temeljem spomenute Novele, odnosno da je izračun tuženika točan, pri čemu je tuženik obračunao sve uplaćene iznose kao da je Ugovor o kreditu od početka bio sklopljen u valuti EUR.

23. Međutim, Vrhovni sud Republike Hrvatske u Presudi i rješenju broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026. navodi: "...učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način prema ocjeni revizijskog suda, zaključenjem Aneksa Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15... interveniranje u takav pravni odnos na način koji to tužitelj zahtijeva – unutar opsega obračuna izvršenog prema odredbi čl. 19.c u vezi s odredbom čl. 19.e ZID ZPK/15, bilo bi suprotno slobodi ugovaranja i slobodi tržišnog natjecanja koja izvire iz slobode ugovaranja."

24. U ovom parničnom predmetu zaključenje Dodatka Ugovoru o kreditu ovisilo je o volji tužiteljice kao potrošača jer je potrošačima dana mogućnost izbora da li će prihvatiti konverziju ili je neće prihvatiti. Prema tome, sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu temeljem ZID ZPK/15 derogirane su opće odredbe Zakona o obveznim odnosima o pravnim posljedicama ništetnosti i iznosi koji su plaćeni (preplaćeni) na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate i devizne klauzule u CHF, iskorištene su u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene, kao što je rečeno, valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu i to na način kako je detaljno propisano u ZID ZPK/15. Slijedom toga, odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu glavnice preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli u CHF i jednostranoj promjeni kamatne stope, te je odbijen tužbeni zahtjev (eventualni) radi isplate iznosa od 6.037,84 CHF u kunsjoj protuvrijednosti sa zateznim kamatama na svaki pojedini preplaćeni iznos s osnova preplate radi promjene kamatne stope do 30.4.2019.

25. Kako je tužiteljica tražila i zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem takovih odredaba i to za razdoblje od dana plaćanja pojedinačnih mjesečnih obroka kredita do sklapanja Dodatka Ugovora o kreditu, a taj dio nije obuhvaćen obračunom

u konverziji niti je propisan bilo kojom odredbom ZID ZPK/15, osnovan je zahtjev tužiteljice za isplatu zateznih kamata na svaki preplaćeni iznos na temelju čl. 1111. i čl. 1115. ZOO-a i to do 30. rujna 2015. kada je prestala obveza izvršenom konverzijom kredita, a te zatezne kamate po stavu Vrhovnog suda RH pripadaju tužiteljici kao potrošaču u cijelosti i bez oduzimanja od preplate utvrđene Dodatkom Ugovora o kreditu, a koji izračun slijedi iz Nalaza vještaka Vlaste Santo-Olda, u tabeli 12 Nalaza. Upravo prema takvom izračunu, tužiteljica su postavila tužbeni zahtjev u podnesku od 10.3.2025. Prema tome, ostaje osnovan tužbeni zahtjev na isplatu zatezne kamate na glavnici iznos od 12.787,58 EUR, dok je preostali dio tužbenog zahtjeva odbijen. Za navesti je da stranke nisu imale primjedbe na matematički izračun vještaka, te su izričito otklonile davanje nalaza i usmeno na ročištu, to sud prihvaća nalaz stručnim i objektivnim, izrađenim prema pravilima struke.

26. Neosnovan je tužbeni zahtjev koji se odnosi na plaćanje financijskog vještačenja prije pokretanja parničnog postupka, kraj činjenice da je u ovome postupku bilo nužno provesti financijsko vještačenje i na temelju istog je tužiteljica i postavila tužbeni zahtjev. Stoga, taj dio troškova nastalih prije pokretanja parničnog postupka tužiteljici nije priznat kao osnovan, tim više što tuženik i ne prihvaća takav izračun prije podnošenja tužbe.

27. Nije osnovan niti procesnopravni prigovor prijeboja, a koja tražbina tuženika se odnosi na preplatu utvrđenu konverzijom, a to iz razloga što je tužiteljici priznat preplaćeni iznos samo do provedene konverzije i bez umanjenja za preplaćeni iznos priznat u konverziji. Osim toga, tužiteljica na temelju priznatog preplaćenog iznosa nije ništa stekla bez osnove.

28. Sud je dopustio preinaku tužbe obzirom da se radi o povećanju tužbenog zahtjeva, a koju preinaku je tužiteljica napravila nakon provedenog vještačenja. U tom slučaju radi se o tzv. nepravoj preinaci obzirom da tužiteljica nije mogla postaviti određeni tužbeni zahtjev prije provođenja financijskog vještačenja. Naime, nepravda preinaka je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove, koja je moguća i dopuštena prema člancima 190. i 191. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 94/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25 – nastavno: ZPP), pri čemu zastara zahtjeva za naknadu štete po toj osnovi se prekida već podnošenjem tužbe u postupku, a ne u trenutku preinake tužbe povećanjem postojećeg zahtjeva. Sud je i dopustio preinaku tužbe jer tužiteljica nema dovoljno stručnog znanja za postavljanje tužbenog zahtjeva, a nakon provedenog financijskog vještačenja tijekom ovog postupka.

29. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok kod stjecanja bez osnove, kako pravilno ističe tuženik, iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužiteljica poziva na presude Trgovačkog suda u Zagrebu, to je nakon pravomoćnosti presude P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., koja je postala pravomoćna 13. lipnja 2014., saznala za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014., a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnijeta 10.6.2019. to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužiteljica traži utvrđenje ništetnim ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog

trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbine za podnošenje konkretne tužbe. Neovisno od toga što je tužiteljica u podnesku od 10.3.2025. iz iste činjenične osnove preinacila tužbu, ni u tom slučaju nije došlo do zastare tražbine jer je ona prekinuta podnošenjem tužbe, a u konkretnom slučaju radi se o tzv. nepravnoj preinaci, što je već naprijed u obrazloženju rečeno.

30. Odbijen je tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 422,24 EUR s osnova negativne tečajne razlike i negativne razlike kamata jer kao što je rečeno, tužiteljica ima pravo samo na zatezne kamate na preplaćene iznose, a vještakinja je doista u nalazu obračunala pozitivne i negativne tečajne razlike. Međutim, tužiteljica nije imala primjedbe na takav izračun vještaka i upravo prema tom izračunu i postavlja tužbeni zahtjev na preplaćene pojedine iznose.

31. Tuženik se nije protivio povlačenju dijela tužbenog zahtjeva na utvrđenje nedospjele glavnice pa je donijeto rješenje o povlačenju tog dijela tužbenog zahtjeva primjenom odredbe čl. 193. st. 2 ZPP-a.

32. Odluka o zateznoj kamati u skladu je s odredbom čl. 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

33. U odnosu na odluku o parničnim troškovima, imajući u vidu da je svaka od stranaka djelomično uspjela u sporu, time da je uspjeh tuženika i u odnosu na osnovu i u odnosu na visinu tužbenog zahtjeva veći od uspjeha tužiteljice, kojoj je dosuđena samo zatezna kamata na preplaćene iznose, a da se radi o tužbi potrošača protiv tuženika trgovca radi isplate povodom utvrđenja ništetnosti pojedinih odredaba Ugovora o kreditu, tužiteljica nije dužna snositi troškove tuženika. Uz navedeno, tužiteljica nije mogla predvidjeti svoje izgleda za uspjeh u parnici jer sudska praksa o spornom pravnom pitanju nije bila ustaljena niti pred drugostupanjskim sudovima niti pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske, što je i općepoznata činjenica, slijedom čega nije mogla predvidjeti izgleda za konačni uspjeh u parnici. Osim toga, praksa o snošenju troškova parničnog postupka u parnicama za zaštitu prava koja potrošaču pripadaju na temelju Zakona o zaštiti potrošača, predstavljalo bi prepreku koja potrošača odvraća od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovornih odredbi (tako i odluka Suda EU C-224/19 i C-259/19). Troškovi parničnog postupka koje bi tužiteljica trebala platiti tuženiku obzirom na njihov manji uspjeh u sporu gdje su joj dosuđene samo zatezne kamate na ukupno preplaćeni iznos, a ne i ukupno preplaćeni iznos, time bi takav sustav stvorio znatnu prepreku koja potrošača može odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor eventualne nepoštenosti ugovornih odredaba. Dakle i u situaciji kada je tužiteljica kao potrošač djelomično uspjela u sporu, a posebno u konkretnoj situaciji dvojbene sudske prakse u pogledu istog pravnog pitanja, tužiteljici pripadaju cjelokupni troškovi parničnog postupka te se na konkretni predmet ne može primijeniti odredba čl. 154. st.2. Zakona o parničnom postupku, o djelomičnom uspjehu u sporu i naknadi troškova prema toj odredbi.

34. Tužiteljici je priznat trošak sastava tužbe, sastava podnesaka od 19.6.2020., 6.7.2020. i 31.7.2020. u iznosima od po 200,00 EUR, sastava podneska od 10.3.2025. 500,00 EUR, trošak zastupanja na raspravama 8.7.2020., 15.1.2021., 17.6.2021.,

25.5.2023., 3.10.2023. u iznosima od po 200,00 EUR, zastupanje na raspravi 17.6.2026. 500,00 EUR, zastupanja na ročištu za objavu presude 100,00 EUR, troškovi vještačenja 400,00 EUR, sudska pristojba na tužbu 152,63 EUR, PDV 725,00 EUR ili ukupno 4.177,63 EUR. Naprotiv, tužiteljici nije priznat trošak sastava podneska od 2.12.2020., 6.10.2023., 14.1.2025. i 27.3.2026. jer isti nisu bili potrebni za donošenje odluke, a dijelom se ponavljaju navodi u tim podnescima. Jednako tako nije priznat ni trošak vještačenja prije pokretanja parničnog postupka.

Varaždin, 23. srpnja 2026.

Sutkinja
Karmen Ošpuh

Uputa u pravnom lijeku:

Protiv presude stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu u elektroničkom obliku putem informacijskog sustava, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

- 1) Punomoćnica tužitelja – Bojana Marčelan, odvjetnica u Varaždinu, Braće Radića 8b
- 2) Punomoćnici tuženika – OD Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & partneri d.o.o., odvjetnicima iz Zagreba, Trg žrtava fašizma 6/III

Broj zapisa: **9-3088b-27546**

Kontrolni broj: **0b38a-6cf3e-490ac**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.